

Leaves verschijnt, wordt dat in blauw afgedrukt. Het is maar een van de vele typografische eigenaardigheden van het boek. *House of Leaves* staat vol voetnoten, die soms horizontaal, dan weer verticaal op de pagina's zijn geplaatst. Soms verschijnen de voetnoten in aparte vensters op de pagina, dan weer lopen ze van onder naar boven of is de tekst in spiegelbeeld afgedrukt. In een aantal hoofdstukken staat maar enkele woorden op een pagina, dan weer staan pagina's barsensvol met tekst. Danielewski gebruikt in zijn boek een half dozijn verschillende lettertypen. Sommige zinnen zijn doorgestreept, andere staan diagonaal, ondersteboven of verticaal op de pagina. Om nog maar niet te spreken van de veert[]g pagina's tellende index¹ en de drie bijlagen met tekeningen, brieven, collages en foto's. Kortom, het boek niet alleen als tekstueel maar ook als visueel medium.

Het blauwe haar heeft nog een bijkomend voordeel: het maakt de auteur makkelijk herkenbaar in het café van The Hollywood Standard – het hipste hotel van Hollywood – waar Danielewski en ik hebben afgesproken om over zijn boek te praten. In het restaurant van The Hollywood Standard waar Danielewski het telefoonnummer van onze serveerster weet los te peuteren en haar laat beloven later op de avond naar The Viper Room te komen.² We vervolgen de avond met een paar martini's in de trendy Sky Bar, een van de vaste hangouts van hoofdpersoon Johnny Truant en we besluiten de nacht met een optreden van een lokale band in The Viper Room. Eenmaal binnen blijkt Danielewski een vaste gast. Links en rechts schudt hij handen en stelt hij me voor aan zijn vrienden – die overigens allemaal in zijn roman zijn gestrand.

'Wat me fascineert aan de clubscene van Hollywood zijn de gebroken levens,' zal hij me de volgende dag – onder het ontbijt³ en met een kater – vertellen. 'Ik ben dol op de maskerade die daar plaatsvindt. Hollywood heeft toch nog steeds de belofte van glamour. Veel mensen voelen zich daar door aangetrokken. Maar voor de grote meerderheid geldt natuurlijk dat ze hun dromen nooit kunnen realiseren. Dit is het domein van de misfits en de freaks, de mensen die nergens bijhoren.' En inderdaad, gedurende de avond laat Danielewski me kennis maken met een acteur die een rolletje heeft gehad in een soap-opera maar nu in zijn onderhoud voorziet als tuinman, een Finse bassist met een hanekam die door de drugs nauwelijks meer uit zijn ogen kan kijken en een porno-actrice die er – zo weet Danielewski – net haar eerste fist-fucking-scène op heeft zitten.

Dit is Johnny Truants⁴ wereld. Als hij niet door drugs is beneveld probeert Johnny een manuscript te reconstrueren waarvan hij de resten in het appartement van een zekere Zampanò heeft gevonden. Dit manuscript is een soort dissertatie over de documentaire *The Navidson Record*, een film die overigens voor zover Johnny kan nagaan niet bestaat. Een verhaal over een dissertatie over een documentaire, kortom. *The Navidson Record* verhaalt van een huis dat aan de binnenkant een paar centimeter groter is dan aan de buitenkant. Het huis wordt bewoond door fotograaf Will Navidson, zijn vrouw en twee kinderen. Navidson raakt geïntrigeerd door de paradoxale woning en onderwerpt het huis aan een nauwkeurig onderzoek. Hij ontdekt een gang die naar een labyrint voert. Navidson rust een expeditie uit en begint de talloze kamers, gangen en gewelven van zijn huis te verkennen. Hoe dat afloopt zal ik niet verklappen, maar het feit dat

House of Leaves in de Amerikaanse pers alom als een 'literaire Blair Witch Project' werd omschreven geeft een indicatie dat het verhaal behoorlijk griezelig is. Wat vindt Danielewski van die omschrijving? 'Ach ja, het is typisch Hollywood waar ze ervan houden dingen te definiëren door ze met andere dingen te vergelijken. *It's Honey I Shrank the Kids meets The Blair Witch Project!* Maar de vergelijking met *The Blair Witch Project* gaat in zekere zin wel op: allebei zijn ze beangstigend, allebei gaan ze over gevonden filmmateriaal en allebei zijn ze diepzwart, griezelig en schaduwrijk.'

De meest in het oog springende eigenschap van *House of Leaves* is de lay-out van de tekst. De vraag die zich na enkele bladzijden al op-

dringt is natuurlijk: waarom die bizarre typografie?

Het traditionele, laat we zeggen academische, idee is dat het niet uitmaakt hoe tekst er uitziet. Taal is taal. Het maakt niet uit hoe het wordt uitgesproken, het maakt niet uit in welke vorm het is, welke kleur de letters hebben. Dat vind ik simplistisch. Het beeld, de typografisch aard van taal is belangrijk en dat probeer ik in dit boek te onderzoeken. Om de lezer niet te vervreemden is er een traditioneel, spannend verhaal, maar ik probeer ook het theoretische concept huis te onderzoeken. Dus in de voetnoten vind je uiteenzettingen over architectuur, over het huis van de literatuur, over huis als metafoor voor de familie enzovoorts. Die combinatie van verhaal en theorie is overigens zo oud als de weg naar Rome. Het beste voorbeeld is wellicht de bijbel dat zowel een verhaal als een filosofie is. Waar ik me tegen verzet is dat de filosofie

'Nog een grote zaal in Ash Tree Lane' door Mazerine Diasen. Voor het eerst tentoongesteld tijdens het Cale R. Warden Cinema-On-Canvas New York City Arts Festival, 1994.

¹ Het register bevat woorden als 'and', 'without', 'just', 'left' en 'see'.

² Een belofte die ze niet nakomt.

³ Bestaande uit 4 glazen jus d'orange, 4 dubbele espresso's, 3 croissants, 2 quiches lorraine en een liter water.

⁴ Van Dale Groot Woordenboek Engels-Nederlands vertaalt *truant* met 'spijbelaar' of 'lijntrekker'.